

Αὐτὴ ἡ ἀνοίξη μπῆκε βαριὰ στὸν τόπο μας.

Δὲν εἶναι ὥρες γιὰ πολλὰ λόγια, οὔτε γιὰ πολλὰ ἀκούσματα καὶ εἰκόνες. ...

Μὲ λόγια, πολλοὶ τὸ λένε, ἀλλὰ νὰ τὰ βάλῃ ὅλα κάτω ἡ ψυχὴ καὶ νὰ ξεκινήσῃ εἶναι πολὺ δύσκολο, ἀφάνταστα δύσκολο...! Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ γίνη αὐτό... εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ μερικὲς φορές ἀργεῖ ἀρκετὰ νὰ γίνη.

Καί, ὅμως, εἶναι φίλοι μου, κάποιες ὥρες ποὺ θέλουμε νὰ σιωπήσουμε.

Νὰ μείνουμε μόνοι... ἐμεῖς μὲ τὸν εἰαυτό μας... ἐμεῖς καὶ τὰ συναισθήματά μας... νὰ μείνουμε μόνοι, μὲ σκέψεις καὶ προσευχές...!

Νὰ φωνάξουμε σιωπῶντας...! Νὰ μιλήσουμε μαζὶ τῆς καὶ νὰ μᾶς δώσῃ ἀπαντήσεις...!

Ξέρετε, ἡ δύναμη τῆς σιωπῆς εἶναι γεμάτη σοφία.

Αὐτὲς τὶς σκληρὲς μέρες, δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κατὶ ἄλλο, παρὰ νὰ νιώσουμε τὸν πόνο

τῶν ἄλλων, ὅσο μπορούμε(!). Νὰ τὸν ζήσουμε καὶ ἐμεῖς, ἔστω λίγο, ἂν μπορούμε(!).

Ὁ καθένας ξέρει τί μπορεί νὰ κάνει καὶ ὀφείλει νὰ τὸ κάνει.

Αὐτὲς τὶς βαριὲς τὶς ὥρες, Θεέ μου, ποὺ εἶμαι μόνος ἢ αἰσθάνομαι μόνος καὶ δὲν εἶναι κανένας γύρω μου· ποὺ δὲν εἶμαι τίποτ' ἄλλο παρὰ μόνον πόνος, περιμένω, περιμένω νὰ φανῇς... Ἐλθέ, Κύριε!

Ἀπὸ τὴ μιὰ, θλίψη στὴν καρδιά, ἀπὸ τὴν ἄλλη, σκοτάδι στὴν ψυχή, ὦωωω, πόση ὀργή! Ὅπου νὰ ἴναι ἡ πτώση ἔρχεται.

Σήκω!!! Σήκω πονεμένη μου ψυχή! Μὴν κάθεσαι κάτω! Βάλε ὅλη σου τὴ δύναμη, δὲν εἶσαι μόνη... δίπλα σου στέκει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος, καὶ Αὐτὸς σιωπηλός, μᾶς ἀτενίζει καθηλωμένος ἐκεῖ στὰ μεσοῦρανα, στὸ Σταυρό Του. Νὰ μᾶς κοιτᾷ μὲ μιαν ἀπέραντα μεγαλόπρεπη σιωπή, ὅση καὶ ἡ ἀγάπη Του, ποὺ θεραπεύει τὴν κούφια, μεγαλόστομη καὶ ὑπερφίαλη πολυλογία τῶν ἀνθρώπων.

Ἔχεις μέσα σου τὴν ἀπαντοχὴ τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία «θρηνεῖ καὶ ὀδύρεται» τὴ μαρτυρικὴ πορεία τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, ἀντικρὺζοντάς Τον πάνω στὸν Σταυρό, ὡς μάνα, πόνεσε τόσο ἡ καρδιά της...! Γι' αὐτὸ μπορεί νὰ καταλάβῃ τὴν κάθε πονεμένη ὑπαρξη, καὶ συμπάσχει μὲ τὸν κάθε ἄνθρωπο ποὺ πονᾷ, γιατί' ἀκριβῶς, ξέρει τί πάει νὰ πῇ «πόνος».

«Σήμερα μαῦρος Οὐρανός, σήμερα μαῦρη μέρα,
σήμερα ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται...

...Κί ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα καθόταν μοναχὴ της,
τὰς προσευχὰς της ἔκανε γιὰ τὸ μονογενῆ της...

...Βάλε τὰ δύο (καρφιά) στὰ χέρια του καὶ τ' ἄλλα δύο στὰ πόδια,
τὸ πέμπτο τὸ φαρμακερὸ βάλε τὸ στὴν καρδιά του,
νὰ στάξῃ αἷμα καὶ νερὸ νὰ λιγωθῇ ἡ καρδιά του...

...Κί ἡ Παναγιὰ σὰν τὰκουσε ἔπεσε καὶ λιγώθη,
σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε, τρία κανάτια μόσχο
γιὰ νὰ τῆς ἔρθ' ὁ λογισμός, γιὰ νὰ τῆς ἔρθ' ὁ νοῦς της.

Κί ὅταν τῆς ἦρθ' ὁ λογισμός, κί ὅταν τῆς ἦρθ' ὁ νοῦς της,
ζητᾷ μαχαῖρι νὰ σφαγῇ, ζητᾷ φωτιὰ νὰ πέσῃ,
ζητᾷ γκρεμὸ νὰ γκρεμιστῇ γιὰ τὸ μονογενῆ της.

-Μὴν σφάζεσαι, Μανούλα μου, δὲν σφάζονται οἱ μανάδες

Μὴν καίγεσαι, Μανούλα μου, δὲν καίγονται οἱ μανάδες.

Λάβε, κυρά μ' ὑπομονή, λάβε, κυρά μ' ἀνέση...»

Μπροστὰ στὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, καὶ μάλιστα νεαροῦ ἀνθρώπου, εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαλύνῃ κάποιος τὸν πόνο τῶν γονέων.

Ἀπὸ ποῦ μπορούν νὰ ἀντλήσουν δύναμη στὶς δύσκολες αὐτὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς;

Τι νὰ πῇ κανεὶς σὲ μία τέτοια μάνα ποὺ κλαίει καὶ θρηνεῖ τὸν θάνατο τοῦ παιδιοῦ της;

Μὲ ποιά δύναμη μπορεί κάποιος νὰ ἀρθρώσῃ λόγο, προσπαθώντας νὰ τὴν παρηγορήσῃ;

Εἶναι δυνατόν νὰ τῆς ἀπαλύνῃ τὸν πόνο, ἢ ἀκόμη περισσότερο νὰ τῆς ὑποδείξῃ νὰ ἡρεμήσῃ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ;

Δὲν γίνεται κάτι τέτοιο. Δὲν τὸ ἐπιτρέπει ἡ ἀνθρώπινη λογικὴ, διότι ἡ μάνα γνωρίζει ὅτι, πλέον δὲν θὰ ξαναδῇ τὸν ἀγαπημένο γιό της.

Ἡ σιωπὴ, εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία σκεπάζει τὸ μαρτύριο τοῦ καρδιαγομένου, τοῦ ἀναγκεμένου, τοῦ δυστυχισμένου...

Εἶναι τὸ χάδι στὸ δάκρυ τοῦ πονεμένου...

Εἶναι ἡ μυστικὴ φωνὴ στὰ μύχια τῆς σακατεμένης ψυχῆς.

Εἶναι μία διακριτικὴ συνομιλία, ἑνὸς ἀέναος διάλογος ἀγάπης μὲ τὶς πολυπικραμένες

ψυχές, ὅταν τὰ λόγια καθίστανται ἀνήμπορα νὰ διασπάσουν τὰ τείχη τοῦ ὀρθολογισμοῦ καὶ τοῦ «Γιατί;».

Τὶς ὥρες τῆς σιωπῆς τελεσιουργοῦνται τὰ μεγάλα θαύματα, οἱ ἀδιαφήμιστες ἥρωικὲς πράξεις, οἱ μυστικὲς προσωπικὲς ἐπαναστάσεις.

Μέσα στὴ σιωπὴ συντελεῖται ἡ θεανθρώπινη συνάντηση. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ, στὴ σιγὴ τῆς ἡσυχίας, «τῶν ὑπερφυῶν γεύεται ἀγαθῶν καὶ ὑπερκοσμίων ἀπολαύει καλῶν, καὶ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης καθίσταται χώρημα· καὶ οὕτω ἐρωτοληπτεῖται καὶ χαίρει καὶ εὐθυμεῖ» (Ἀγ. Κάλλιστος).

Ἔχουμε κουραστεῖ ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη πολυλογία, τὴν προχειρολογία καὶ τὴ φθηνολογία. Ἀξίζει νὰ καταλαγιάσουμε, νὰ ἡσυχάσουμε, νὰ ξαποστάσουμε γιὰ νὰ ἀφουγκραστοῦμε ταπεινὰ τὴν πολύφθογγο σιωπὴ τοῦ Θεοῦ!

Μόνον ἡ διάλεκτος τῆς ἀγάπης, τῶν ματιῶν, τῶν δακρύων, τῶν ἡρώϊκων προτύπων καὶ τῆς πεντακάθαρης ζωῆς θὰ μπορῇ νὰ στάξῃ λίγη ἐλπίδα.

Μόνον ἡ διάλεκτος τοῦ ζωντανοῦ καὶ ἀληθινοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δώσῃ φωτισμὸ καὶ παρηγοριά. Καὶ εὐχόμαστε νὰ ἀπαλύνῃ λίγο ἡ βαθιὰ θλίψη τους, νὰ ἐπουλωθῇ πιὸ γρήγορα τὸ τραῦμα τῆς ψυχῆς τους...

Ἡ Παναγία μας, τοῦτες τὶς μαῦρες μέρες, λυγίζει καὶ ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά Της στοὺς πονεμένους. Σκέπει ὅλους τοὺς χαροκαμένους, ὅπως πάντα, ἄλλωστε, στὶς κάθε δύσκολες στιγμές. Εἶναι ἡ Μάνα τῶν ἀπανταχοῦ δακρύβρεκτων.

«Χαῖρε σιγῆς δεομένων πίστης...»

Χαῖρε Παναγία μου, ἐσὺ ποὺ ἀκοῦς τὶς προσευχὲς ἐκείνων ποὺ σιωποῦν.

Αὕτὴ εἶναι ἡ Παναγία, ποὺ ἀκούει τὶς προσευχὲς τῶν σιωπηλῶν,

ποὺ ἐνῶ δὲν μιλᾷς ξέρει τί λές, ποὺ δίχως νὰ ἐξηγῆς ξέρει τί νιώθεις καὶ σὲ καταλαβαίνει.

Ἄς προσφεύγουμε στὴν Πα-ναγία μας μὲ πίστη καὶ ἐμπι-στο-σύνη καί, κυρίως, ἄς ὑπακούουμε στὴ σωτήρια μητρικὴ συμβουλὴ καὶ παρότρυνσή Της, τὴν ὁποία μᾶς δίδει καὶ μὲ τοὺς λόγους Της καὶ μὲ τὴ ζωὴ Της. Καὶ αὕτὴ δὲν εἶναι ἄλλῃ ἀπὸ τὴν ὑπακοὴ στὸν Υἱὸ Της καὶ στὸ θέλημά Του.

Ἡσύχασε κυρὰ Παναγιά,

καὶ ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά Σου,

νὰ πάρῃς τ' ἀγγελάκια μας,

στοὺς οὐρανοὺς κοντὰ Σου.